

Samosrajčnik naš.

Samosrajčnik naš,
Vedno se kot muc igraš,
Kakor rak po blatu gaziš,
In na krilce nič ne paziš.
Krilce ti lepo šivano,
Na potoku je oprano,
V gorkem solncu posušeno,
Nate potlej položeno.
Svoj jeziček, blebetavček,
Vedno giblješ, poniglavček,
Kakor mlada sračica,
Kakor mlada račica!
Varuj, da ti mucek ,mjav'
S šapo ne konča zabav!
Varuj ostrih se zobov,
Ko pesiček laja, hov!
Pazi se, da kokodačka
Ne pokavsja ti kolačka!
Samosrajčnik naš,
Kaj v ročici spet imaš?
Da te stara ,grahakura',
V rokah ti je žepna ura!

Ura zlata — glej ga spaka!
Ura stričeva je taka.
Kaj v ročici drugi? Z žlico
Romaš pred seboj v kozico?
Vem: v kozici kaša mlečna,
Za trebušček hrana tečna;
Ura nima nič trebuha,
Nič ne rabi kaše, kruha,
Pa koleščke le premika:
Taka, taka, tika, tika.
Čaki, čaki, blebetavček,
Nagajivi poniglavček:
Kaj ometaš s kašo uro,
Kot bi pital ,grahokuro'?
Deni brž jo na polico,
Stric prihaja s krpezico,
Krpezica je nihalo,
Leskovo, otroško salo:
Pa ne pravi: tæk, tæk, tæk,
Jezno šviga: šèk, šèk, šèk;
Gromko bije: pok, pok, pok,
Dečji vmes prilaga jok!

Vnèslav.

Naš Janko.

Janko naš junak je pravi,
Moško stopa, govori,
Prve hlače ima danes,
Kar si bodi, to vam ni.

Vé pa tudi jako dobro,
Kako moč ima sedaj,
Kakor kralj ponosno stopa
Po dvorišču tja — nazaj.

Murče mu je za konjiča,
Dasi sedla nima še,
Dirjala sta po dvorišču,
Prepodila piške vse.

Murče bil tako je uren,
Da zagrabil je za rep
Staro kuro, po dvorišču
Vrišč nastal je in pretep.

Kurji gospodar, petelin,
Je primahal jo čez plot,
Murče je spoznal nevarnost,
Stisnil rep in skril se v kot.

V Jankota vse kure zdajci
Se srdito zapodé,
In da mame bi ne bilo —
Hlače, kje bi bile vé!

Ljudmila Modičeva.

